

DECYZJA RADY

z dnia 25 lutego 2011 r.

w sprawie uzgodnień dotyczących renowacji Układu monetarnego między Rządem Republiki Francuskiej, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, a Rządem Jego Najjaśniejszej Wysokości Księcia Monako

(2011/190/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 219 ust. 3,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od momentu wprowadzenia euro kwestie monetarne i kursowe leżą w kompetencji Unii.
- (2) Rada powinna wskazać ustalenia konieczne do prowadzenia negocjacji i zawierania układów dotyczących kwestii systemu monetarnego lub kursowego.
- (3) W dniu 26 grudnia 2001 r. zawarty został Układ monetarny między Rządem Republiki Francuskiej, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, a Rządem Jego Najjaśniejszej Wysokości Księcia Monako ⁽¹⁾ (zwanym dalej „Układem”).
- (4) Francja ma z Księstwem Monako (zwanym dalej „Monako”) długotrwałe powiązania monetarne, które znajdują odzwierciedlenie w różnych instrumentach prawnych. Instytucje finansowe znajdujące się w Monako mają prawo dostępu do instrumentów refinansowych francuskiego banku centralnego i uczestniczą w niektórych francuskich systemach płatniczych na takich samych warunkach jak banki francuskie.
- (5) W swoich konkluzjach z dnia 10 lutego 2009 r. Rada wezwała Komisję do dokonania przeglądu funkcjonowania obowiązujących układów monetarnych i rozważenia ewentualnego podniesienia pułapów emisji monet.
- (6) W sprawozdaniu z funkcjonowania układów monetarnych zawartych z Monako, San Marino i Watykanem Komisja stwierdza, że Układ z Monako w obecnie obowiązującym brzmieniu wymaga zmian zapewniających bardziej konsekwentne podejście w stosunkach między Unią a państwami, które zawarły z nią układy monetarne.
- (7) Należy zatem renowować Układ z Monako w celu dostosowania pułapu emisji monet euro, wskazania sądu właściwego do rozstrzygania ewentualnych sporów i dostosowania formy Układu w celu zbliżenia go do

nowego wspólnego modelu układów monetarnych. Układ powinien pozostać w mocy do czasu zawarcia między stronami renowowanego układu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Francja powiadamia Monako o konieczności zmiany Układu w możliwie najszybszym terminie oraz proponuje renowację odpowiednich postanowień Układu.

Artykuł 2

W toku renowacji Układu Unia dąży do wprowadzenia następujących zmian:

- a) renowowany Układ musi zostać zawarty między Unią, reprezentowaną przez Rząd Republiki Francuskiej i Komisję, a Rządem Jego Najjaśniejszej Wysokości Księcia Monako;
- b) metoda określania pułapu emisji monet euro dla Monako musi zostać zmieniona. Nowy pułap musi być wyliczony za pomocą metody łączącej część stałą, służącą zapobieganiu nadmiernej spekulacji monetami monakijskimi na rynku numizmatycznym poprzez zaspokojenie popytu na rynku kolekcjonerów monet, i część zmienną, wyliczaną na podstawie średniej emisji monet euro we Francji w przeliczeniu na jednego mieszkańca w roku $n - 1$, pomnożonej przez liczbę mieszkańców Monako. Bez uszczerbku dla praw emisji monet kolekcjonerskich renowowany Układ musi określić minimalną proporcję monakijskich monet euro wprowadzanych do obiegu według ich wartości nominalnej na poziomie 80 % ogółu monet euro wprowadzanych do obrotu każdego roku;
- c) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunał Sprawiedliwości”) musi zostać wyznaczony jako właściwy do rozstrzygania sporów, które mogą powstać na tle stosowania Układu. W przypadku gdyby Unia lub Monako uznały, że druga strona nie wywiązuje się należycie ze swoich zobowiązań wypływających z renowowanego Układu, będzie mogła wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości. Orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości musi być wiążące dla stron, które w konsekwencji podejmą wszelkie środki służące wykonaniu wyroku w terminie określonym przez Trybunał Sprawiedliwości w tymże wyroku. W przypadku gdyby Unia bądź też Monako zaniedbały podjęcia koniecznych działań służących wykonaniu wyroku w określonym terminie, druga strona może jednostronnie rozwiązać renowowany Układ ze skutkiem natychmiastowym;
- d) forma renowowanego Układu musi zostać dostosowana.

⁽¹⁾ Dz.U. L 142 z 31.5.2002, s. 59.

Artykuł 3

Negocjacje z Monako w imieniu Unii są prowadzone przez Francję oraz Komisję. Europejski Bank Centralny (EBC) w pełni uczestniczy w procesie negocjacji i musi wyrazić zgodę w sprawach objętych jego kompetencjami. Francja i Komisja przedstawiają projekt renegotjowanego Układu Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu (KEF) do zaopiniowania.

Artykuł 4

Francja oraz Komisja są upoważnione do zawarcia renegotjowanego Układu w imieniu Unii, chyba że KEF lub EBC wyrażą opinię, że renegotjowany Układ należy przedłożyć Radzie.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej notyfikacji

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej, Komisji i Europejskiego Banku Centralnego.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 lutego 2011 r.

W imieniu Rady
PINTÉR S.
Przewodniczący